

Sygn. akt II K 398/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Nadia Kołacińska-Sumińska

Protokolant: sek. sąd. Marta Owczarek

w obecności Prokuratora Jarosława Aniola

po rozpoznaniu dnia 17 września 2015 r, 26 października 2015 r, 2 grudnia 2015r i 13 stycznia 2016 roku

na rozprawie sprawy

A. J.

s. L. i E. z domu B.

ur. (...)

w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 28.09.2014r. w m. R., gm. T., woj. (...) kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) nie stosując się tym samym do obowiązywania orzeczonych prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Ł. (...) w Ł. za sygn. VII K 191/12 i VII K 164/12 oraz Sądu Rejonowego w P. za sygn. II K 958/10 i II K 433/12, zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 244 kk

orzeka:

- oskarżonego **A. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym że z jego opisu eliminuje stwierdzenie, że oskarżony działał wbrew zakazowi orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w P. w sprawie II K 958/10 i za to na podstawie art. 244 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu zatrzymanie w sprawie w dniu 3.10.2014r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. H. kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy złote 24/100) złote tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 (jednego tysiąca) złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków, zwalniając go od pozostałych wydatków i opłaty.

UZASADNIENIE

Dnia 28 września 2014r. A. J. przyjechał swoim samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) do miejsca zamieszkania M. B.. Mężczyźni pojechali razem w kierunku sklepu w m. P.. A. J. prowadził auto, M. B. siedział z przodu na siedzeniu pasażera.

W tym czasie w m. R. na skrzyżowaniu ulic (...) patrol Policji w składzie K. W. i M. K. kontrolowali prowadzących pojazdy pod względem trzeźwości. Około godziny 15:45 funkcjonariusze chcieli zatrzymać do kontroli pojazd prowadzony przez A. J.. Oskarżony nie zareagował na polecenie i nie zatrzymał się do kontroli drogowej, odjechał ulicą (...) a następnie skręcił w drogę dojazdową do posesji. Funkcjonariusze podjęli pościg z użyciem sygnałów uprzywilejowanych. Oskarżony i pasażer porzucili pojazd na drodze dojazdowej i uciekli, funkcjonariuszom nie udało się ich zatrzymać.

(dowód: zeznania M. B. k. 192-193, zeznania M. K. k. 61v, 237, zeznania K. W. k. 237v, notatka urzędowa k. 2,3,4, protokół oględzin miejsca k. 6-7)

Funkcjonariusze dokonali oględzin porzuconego pojazdu. Na siedzisku pasażera ujawnili teczkę tekturową, w której znajdowały się dokumenty związane z osobą oskarżonego. Na przedmiotowej teźce widniał napis o treści „mój telefon (...) nagroda”. M. K. (2) zadzwonił na przedmiotowy numer telefonu ze swojego aparatu o numerze (...), połączenie zostało odebrane, ale nikt się odezwał.

(dowód: zeznania M. K. k. 61v, protokół oględzin miejsca k. 6-7, wykaz połączeń k. 106)

A. J. w dniu zdarzenia posługiwał się telefonem komórkowym o nr 510-404-455.

(dowód: zeznania E. J. k. 43, częściowo wyjaśnienia A. J. k. 75, zeznania A. O. (1) k. 116v, zeznania M. L. k. 133)

W dniu 28 września 2014r. numer telefonu użytkowany przez oskarżonego, tj. (...) od godziny 14:00 do godziny 16:05 logował się w okolicach T.. Tego dnia numer użytkowany przez oskarżonego łączył się za pomocą rozmów lub sms-ów z numerami użytkowymi przez A. O. (1) (...) oraz M. B. (...).

(dowód: zeznania A. O. (1) k. 116v, wykaz połączeń i stacji logowania k. 106-107, 143-144, notatka urzędowa k. 109)

W dniu 27 września 2014r. w godzinach popołudniowych i wieczornych z numeru telefonu użytkowanego przez oskarżonego, tj. (...) wysyłano sms na numer telefonu użytkowany przez M. L. tj. (...). Numer telefonu oskarżonego w tym czasie logował się m miejscowościach R. i T.. Także w dniu 28 września 2014r. między godziną 08:00 a 09:00 z numeru telefonu oskarżonego wysyłano sms-y na numer telefonu M. L..

(dowód: zeznania M. L. k. 133, wykaz połączeń i stacji logowania k. 105-106)

Zdarzyło się, że A. J. prosił M. L., by go podrzuciła z Ł. do P.. Kobieta odebrała go ze stacji paliw pod (...) około godziny 21-22. Oskarżony kontaktował się wówczas z M. L. ze swojego numeru telefonu tj. (...).

(dowód: częściowo wyjaśnienia A. J. k. 75 zeznania M. L. k. 133, 309v-310)

Pojazd O. (...) A. J. kupił w dniu 16 czerwca 2013r. od Ł. C..

(dowód: zeznania Ł. C. k. 89-90, 238, umowa sprzedaży k. 14)

A. J. w 2014r. spotykał się ze swoją byłą dziewczyną A. L. u siebie na posesji w m. P., czasami siedzieli w samochodzie oskarżonego marki O. (...). Przedmiotowy samochód oskarżony trzymał na posesji, ale też poza nią, pod lasem.

(dowód: wyjaśnienia A. J. k. 163, zeznania A. L. k. 152, 284-285, zeznania E. J. k. 43)

A. J. czasami przebywał u kolegi A. O. (1) w Ł. przy ul. (...).

(dowód: zeznania A. O. (2) k. 115v, 266, zeznania A. O. (1) k. 116v, 265v

Oskarżony ma 35 lat, jest bezdzietnym kawalerem, ma wykształcenie średnie.

Był karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 10 listopada 2010r. w sprawie II K 958/10 został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat;

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Ł. (...) w Ł. z dnia 10 kwietnia 2012r. w sprawie VII K 191/12 został skazany za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 5 lat;

- wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 30 lipca 2012r. w sprawie II K 433/12 został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 5 lat;

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Ł. (...) w Ł. z dnia 7 sierpnia 2012r. w sprawie VII K 164/12 został skazany za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 4 lat.

Oskarżony prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z mamą i babcią. Pracuje dorywczo. Jest uzależniony od alkoholu, uczęszcza na terapię grupową.

(dowód: oświadczenie i wyjaśnienia oskarżonego k. 236v, karta karna k. 52, odpisy wyroków k. 94, 96, 99, 125-126, 128, wywiad środowiskowy k. 223-224)

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego i sądowego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W pierwszych wyjaśnieniach podał, iż jest właścicielem samochodu O. (...). Samochód ten parkował przez około 2 miesiące w lasku nieopodal swojego domu, spotykał się w nim ze znajomą A. L., która była skonfliktowana z jego matką. Samochód kupił dla A. L., która nie miała prawa jazdy, miała je zrobić, ale nie zrobiła.

W dniu 28 września 2013r. od rana, od godziny 09:00 był na giełdzie samochodowej w Ł.. Pozostał w Ł. przez cały weekend, od 27 września 2014r., u kolegi A. O. (1), któremu pomagał przy drzewie. Od marca 2013r. posługiwał się nr telefonu (...), ale jak był w Ł., to nie wziął telefonu, zostawił go w domu. Chciał odsapnąć, żeby mu nikt nie zawracał głowy. Był w Ł. do wtorku wieczorem, ze stacji pod (...) odebrała go koleżanka M. L.. On do niej dzwonił z aparatu A. O. (1), do którego zakupił kartę sim. Był w domu około 22:00. Ostatni raz był w swoim samochodzie O. (...) w dniu 26 września 2014r., spotkał się z A. L.. Zna M. B., nie widział się z nim w dniu 28 września 2014r.

Przez kilka tygodni przed zdarzeniem, jego samochód O. (...) stał w lasku brzozowym, nieopodal jego posesji.

Przed Sądem podał, że w dniu zdarzenia zostawił telefon w garażu w swoim miejscu zamieszkania. Korzystała z niego mama oskarżonego, która wydzwaniała do jego znajomych, chciała się z nim skontaktować, gdyż zabrakło jej gazu. Nie skontaktowała się z nim, gdyż nie potrafiła operować aparatem, w którym było angielskie menu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 75-76, 163, 265)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć, iż oskarżony A. J. prowadził samochód, mimo orzeczenia wobec niego prawomocnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd odrzucił w przeważającej części wyjaśnienia A. J., gdyż są one sprzeczne z materiałem dowodowym ocenionym, jako wiarygodny.

Oskarżony twierdzi, że od 27 września 2014r. (do 30 września 2014r.) był w Ł., pamięta, że 28 września był na giełdzie samochodowej, a następnie spędzał kolejne dni u kolegi A. O. (1), z Ł. w dniu 30 września 2014r. miała go odebrać M. L., do domu (do m. P.) wrócił około godziny 22:00. W czasie, gdy przebywał w Ł. jego telefon o nr (...) pozostać miał w domu w P., w garażu. **Wersja ta jest nieprawdziwa.**

Ustalono, iż oskarżony korzystał z telefonu komórkowego o nr (...) (informację taką podał sam A. J., k. 75). W dniu 28 września 2014r. numer ten w godzinach popołudniowych logował się w Ł., jednak od około godziny 13:50 do godziny 16:06 tego dnia logował się w T. i okolicy. Skoro, wedle wersji oskarżonego, w dniu 27 września 2014r. wyjechał on do Ł. bez owego telefonu, to jakim cudem telefon ten logował się w owej Ł. w godzinach popołudniowych w dniu 28 września 2014r., i jak „sam”, bez udziału oskarżonego teleportował się do P.? Dalej, w godzinach od 13:50 do godziny 16:06 feralnego 28 września 2014r., z telefonu oskarżonego wykonywano połączenia, wysyłano wiadomości sms, kto miałby to robić, skoro wedle twierdzeń oskarżonego, jego matka (która rzekomo miała próbować dzwonić tego dnia do kolegów oskarżonego) nie potrafi obsługiwać owego aparatu, jakim więc cudem potrafiła dokonać takiej czynności, jak wysłanie sms-a. Co więcej, wedle wersji oskarżonego, miał on być w Ł. (bez telefonu) od 27 września 2014r. (od soboty), kto więc w jego imieniu tak intensywnie sms-ował z M. L. właśnie w dniu 27 września 2014r., nie ma też wytłumaczenia, dlaczego telefon ów (skoro miał pozostać w P. w garażu) logował się w dniu 27 września 2014r. w okolicach Ł., R., P..

Oskarżony twierdzi, że wrócił do domu w dniu 30 września 2014r. około godziny 22:00 i położył się spać. Tymczasem jego matka podała, że syn wrócił do domu w dniu 30 września, ale dużo wcześniej, przed godziną 18:00.

Żadnym wsparciem dla wersji podanej przez oskarżonego nie okazały się zeznania rodzeństwa O., szczególnie zeznania A. O. (1). Sąd nie kwestionuje tego, że oskarżony mógł przebywać u kolegi w Ł. przez kilka dni, że mogło się zdarzyć, że nie miał przy sobie telefonu, jednak z pewnością oskarżony nie był u O. w chwili, gdy do kontroli drogowej usiłował go zatrzymać patrol Policji w m. R.. Jak już wyżej wskazano, w dniu 28 września 2014r. numer telefonu oskarżonego logował się w różnych miejscach (także w Ł.), jednak w godzinach popołudniowych, gdy doszło do zdarzenia objętego aktem oskarżenia, telefon ten logował się w T. i okolicach. Z pewnością nie jest zaś tak, że z telefonu tego, tak aktywnie, korzystała matka oskarżonego, w sytuacji, gdy wedle jego twierdzeń, nie potrafi obsługiwać aparatu.

Sąd odrzucił, jako nieprawdziwe zeznania matki oskarżonego, E. J., które były nieudolną próbą „ratowania” wersji podanej przez oskarżonego, w części dotyczącej tego, że kobieta w dniu 28 września 2014r. korzystała z aparatu telefonicznego syna, który miał on zostawić w garażu. Między wersjami matki i syna istnieją znaczące różnice – oskarżony twierdzi, że matka dzwoniła do jego znajomych, ale nie mogła się dodzwonić, bo nie potrafiła korzystać z aparatu. Z kolei E. J. twierdzi, że dodzwoniła się do wielu osób, jednak nie mogła się z nimi porozumieć, gdyż „telefon był kiepski”. W świetle omówionych wyżej miejsc logowania się numeru należącego do oskarżonego oraz licznych połączeń i wiadomości sms, które były z niego wysyłane w dniach 27 i 28 września 2014r., Sąd odrzucił tę wersję, jako niewiarygodną. Dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest istotne ustalenie, czy oskarżony w dniu 28 września 2014r. przebywał fizycznie w swoim domu w m. P.. Mógł przecież nocować u któregoś z kolegów. Najistotniejsze jest ustalenie, że oskarżony w dniu 28 września 2014r. prowadził swój samochód marki O. (...) w m. R. i nie zatrzymał się do kontroli drogowej.

Także zeznania M. L. nie stanowią wsparcia dla wersji podanej przez A. J.. Kobieta potwierdziła jedynie, że podwoziła oskarżonego z Ł. do P. w późnych godzinach wieczornych, jednak nie była w stanie wskazać, kiedy dokładnie miało to miejsce. Dodała, że oskarżony kontaktował się z nią ze swojego numeru telefonu. Czyli nie było tak, jak twierdzi A. J., że dzwonił do M. L. z zupełnie nowego numeru (kupił kartę sim, a aparat pożyczył mu O.).

Dodatkowo podkreślić należy, że w dzisiejszych czasach, kiedy telefony komórkowe zwyczajowo każdy nosi przy sobie, nieprawdopodobnym jest, że oskarżony telefon swój miał zostawić w domu, a sam udał się na 4-dniową eskapadę do Ł.. Jak wynika z wykazu logowania numeru, oskarżony w dniach 27 i 28 września 2014r. telefon miał przy sobie i aktywnie z niego korzystał.

Sąd podzielił wyjaśnienia oskarżonego w części, gdzie podał, że samochód O. (...) stał poza posesją, pod lasem w okolicach domu, wersję tę potwierdziła A. L., a Sąd nie ma podstaw, by jej nie wierzyć. Podkreślić jednak należy, że samochód został porzucony w dniu 28 września 2014r. w m. R., a nie w okolicach posesji oskarżonego w m. P..

Nie ulega wątpliwości Sądu, że w dniu 28 września 2014r., samochód należący do oskarżonego, marki O. (...), koloru białego, uciekł przed kontrolą drogową. Funkcjonariusze Policji podjęli pościg za przedmiotowym autem, jednak zarówno kierowca, jak i pasażer zbiegli, porzucając auto na drodze dojazdowej odchodzącej od ul. (...) w m. R.. Szczególnie istotne są zeznania M. K. (2), który rozpoznał M. B., jako pasażera pojazdu O., następnie funkcjonariusz ten wykonał połączenie na numer telefonu oskarżonego, ktoś odebrał, ale nikt się odezwał. Funkcjonariusze nie mieli wątpliwości, że pojazdem poruszały się tylko dwie osoby.

Ważkie znaczenie miały zeznania M. B., który podał, że w dniu zdarzenia pojazd prowadził A. J.. Uznanie tych zeznań przez Sąd za wiarygodne spowodowało, że sprawa nie ma charakteru poszlakowego. Sąd w całości podzielił zeznania złożone przez tego świadka w dniu 20 maja 2015r. (k. 192-193). Wyjaśnił on, dlaczego w pierwszych złożonych zeznaniach podał nieprawdę – sytuacja go zaskoczyła i bał się konsekwencji. Jego drugie zeznania są koherentne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym i dlatego to one stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Jako wiarygodny i niekwestionowany Sąd ocenił rzeczowy materiał dowodowy w postaci m. in. treści notatek urzędowych, karty karnej, odpisów wyroków, miejsc logowania numerów.

Sąd nie brał pod uwagę opinii z zakresu genetyki sądowej, gdyż zabezpieczone ilości DNA nie nadawały się do interpretacji.

W ocenie Sądu, wynik opinii nr (...) z badań osmologicznych nie może dyskredytować oceny zgromadzonego, omówionego powyżej, materiału dowodowego.

Dowód osmologiczny nie daje jak dotąd takiego przekonania, jakie może wynikać np. z badań daktyloskopijnych czy badań DNA, stąd w orzecznictwie trafnie wskazuje się na potrzebę zachowania daleko idącej ostrożności w opieraniu orzeczeń wyłącznie na tym dowodzie. Nie dyskredytując go, należy zatem dowód ów in concreto poddawać wnikliwej i wszechstronnej analizie, z uwzględnieniem pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok SA w Warszawie z dnia 19 stycznia 2000 r., II AKa 436/99, Wokanda 2001, nr 3, s. 49, OSN Prok. i Prawo 2001, nr 2, poz. 25).

Jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1999 r. (V KKN 440/00, OSNKW 1999, nr 11-12, poz. 76) dowód ten "powinien być przeprowadzony, z punktu widzenia metodologicznego, w nienaganny wręcz sposób"

Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2000 r. (IV KKN 269/99, OSN Prok. i Prawo 2000, nr 5, poz. 7, s. 8) podniesiono, że biegły z zakresu osmologii winien być powołany nie do zaopiniowania prawidłowości badań osmologicznych przeprowadzonych przez organy ścigania, ale dla ich przeprowadzenia przy pomocy specjalistów tj. osób pobierających próby zapachowe, przedstawiających je podczas badań i przewodników psów. W uzasadnieniu tego wyroku wskazano też, że "próby zapachowe - dla wzmocnienia wartości wyników badań - należy pobierać przede wszystkim także z tych części ciała, które stykały się z dowodem, z którego pobrano ślad zapachowy".

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że biegły uczestniczył jedynie w wydaniu opinii, nie brał udziału w pobraniu materiału dowodowego. Co więcej, jak wynika z akt sprawy, materiał dowodowy w postaci śladu osmologicznego, pobrano z siedziska fotela kierowcy (k. 7), gdy materiał porównawczy, pobrano od oskarżonego dopiero w marcu 2015r. i to z dłoni.

Mając na względzie powyższe uwagi, Sąd odrzucił przedmiotową opinię kryminalistyczną.

Zgodnie z art. 410 k.p.k., Sąd orzeka na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wszakże sensie, że ma powinność oceny każdego dowodu o istotnym dla rozstrzygnięcia znaczeniu w sposób zgodny z dyrektywami art. 7 k.p.k., to jest poprzez jego konfrontacje z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego, przy uwzględnieniu wskazań wiedzy oraz życiowego doświadczenia. Faktyczną podstawę orzeczenia sąd konstruuje w oparciu o te fakty, które ustalił w sposób całkowicie pewny na podstawie dowodów ocenionych, jako wiarygodne i istotne. Dlatego też w niniejszej sprawie ustalenia poczyniono na omówionych powyżej osobowych źródłach dowodowych w powiązaniu z wynikami logowania numerów. Zeznania M. B., który wskazał, że to A. J. prowadził auto są przekonujące. Świadek ten nie ma żadnych powodów, by pomawiać oskarżonego – są kolegami, a jak wynika z zeznań M. K. (2), M. B. na pewno był pasażerem O. (...), tak więc nie musi odsuwać podejrzeń od własnej osoby, wskazując kolegę, jako kierującego.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż wina umyślna oskarżonego w postaci zamiaru bezpośredniego nie budzi wątpliwości.

Zachowanie A. J., polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego, mimo orzeczonego prawomocnego zakazu w tym względzie, wypełniło znamiona przepisu art. 244 k.k. Sąd wyeliminował z opisu czynu działanie wbrew orzeczeniu S.R. w P. w sprawie II K 958/10 z uwagi na fakt, że okres, na jaki orzeczono owym wyrokiem zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, upłynął.

W niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające winę czy bezprawność.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Nie znaleziono żadnych okoliczności łagodzących. Wskazać należy, że oskarżony, jak wynika z karty karnej i odpisów wyroków, nagminnie narusza prawo. Orzekane kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie skutkują, Sąd nie dostrzega żadnych pozytywnych oddziaływań resocjalizacyjnych. Co więcej, oskarżony nie zatrzymał się do kontroli drogowej i zbiegł z miejsca zdarzenia. Z powyższych względów, Sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności odniesie pozytywne efekty wobec osoby oskarżonego. Spełni także cele kary w zakresie jej ogólnospołecznego oddziaływania.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczono jeden dzień zatrzymania.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 2 ust. 2 i 3, § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348), stosownie do § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądzając na rzecz adwokata J. H. kwotę 723,24 zł.

Oskarżony jest młody, może pracować, dlatego Sąd obciążył go wydatkami w kwocie 1.000 zł, jednak mając na względzie, iż oskarżony pracuje dorywczo, Sąd, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił go od wydatków ponad tę kwotę oraz od opłaty.